

soudu na vědomí, daly tak i písemní formou, kterou tu nahraňuje uvedené protokolární zjištění, na jevo svůj souhlas a vůli, že rozhodčí smlouvu prodlužují až do ústního vynesení rozsudku. Neodporuje zajiště duchu zákona, jestli písemná forma §u 577 c. ř. s. vyjádřena protokolárně, když zákon nevyžaduje zvláštního způsobu této písemné formy a účelu, zákonem požadovaného a shora již vytčeného, jest tím také dosaženo. Rozhodčí smlouva mezi stranami byla dle toho i v době vynesení rozhodčího výroku v platnosti a soudcové rozhodčí byli oprávněni ve věci výrok vynést. Žalobcem k odůvodnění jeho žalobního nároku uplatňovaný důvod nemá tudíž v §u 595 čís. 1 c. ř. s. opory.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc nesprávně po právní stránce. Předpisy soudního řádu jsou rázu veřejnoprávního, lze je proto jen přesně vykládati a uchýliti se od nich v případech, kde to zákon dovoluje, ať výslovně nebo mlčky, tím, že vzhledem k jiným předpisům lze předpokládati souhlas zákonodárcův. Tím přesněji jest vykládati předpisy c. ř. s. o řízení před soudy rozhodčími, jež jsou rázu vyjimečného, a od nichž lze se uchýliti jen tam, kde to zákon výslovně dopouští. Nařizuje-li § 577 c. ř. s., že smlouva o rozsudí musí býti zřízena písemně, patrně z těchto slov, zejména ze slova »musí«, že zákon nedopouští vůbec úchyly. Důsledkem toho stanoví § 595 pod čís. 1, že výrok rozsudích je bezúčinným, pozbyla-li smlouva před vynesením nálezu účinnosti, což nastává i v tom případě, byla-li omezena na určitou dobu, jež vypršela před vynesením nálezu. Ovšem mají strany, jimž zákon přiznává v tomto směru právo disposiční, na vůli, prodloužiti platnost původní smlouvy, avšak v tom jsou vázány předpisy zákona, že se tak může státi jen v předepsané formě písemné. Nebyla-li tato forma zachována, může kterákoli ze stran domáhati se podle §u 595 c. ř. s. čís. 1 bezúčinnosti nálezu. Dle nesporného přednesu stran byla v tomto sporném případě platnost a účinnost smlouvy o rozsudí prodloužena do 1. března 1923, kdežto náleze byl vynesěn teprve po tomto dni. Tím odůvodněn jest jak po stránce skutkové, tak i právní žalobní nárok na bezúčinnost nálezu. Nezáleží na tom, že rozsudí skutečně jednali ve sporu před tímto dnem a usnesli se na procesuálních opatřeních, sloužících k vyjasnění sporu, rozhodnou jest jediné okolnost, že nedošlo k nálezu za platnosti písemné smlouvy. Nedostatek tento nemohl býti nahrazen ani způsobem, jež pokládá odvolací soud mylně za dostatečnou náhradu písemné formy, jež je pro účinnost nálezu nepostradatelnou podmínkou, takže jiným způsobem nemůže býti vůbec nahrazena.

Čís. 3832.

Exekuce podle §u 354 ex. ř. jest nepřipustná, jde-li o činy, zasahující do práv osoby třetí. Vymáhajícimu věřiteli přísluší pouze nárok na náhradu interese dle §u 368 ex. ř.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R I 322/24.)

Vymáhající věřitelé navrhli proti Michalu E-ovi povolení exekuce, by vymoženo bylo odstranění na pastvině zřízené dřevěné kůlny a zazdění východu, z bytu Josefa F-a na týž pozemek otevřeného a by straně povinné bylo nařízeno, by nejdéle do čtyř týdnů na pozemku zřízenou dřevěnou stavbu odstranila a v téže době na témž pozemku otevřený východ z bytu Josefa F-a opět zazdila, jinak že jí na návrh strany vymáhající bude uložena peněžitá pokuta nebo bude uvalena na ni vazba. Soud první stolice zamítl exekuční návrh, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Dle §u 7 ex. ř. smí exekuce jen tehdy býti povolena, když z exekučního titulu lze seznati mimo osobu toho, kdo jest oprávněn a kdo zavázán, také předmět, způsob, objem a čas dlužného plnění neb opomenutí. Veškeré tyto okolnosti jsou v tomto případě v exekučním titulu obsaženy a bylo tudíž na soudu první stolice, by navrhovanou exekuci povolil. Náhled prvního soudu, že odstranění dřevěné kůlny na pozemkové parcele č. k. 1200 a zazdění východu z bytu Josefa F-a jest pro stranu povinnou právně nemožné, jest nesprávný, neboť plnění, ku kterému se strana povinná zavázala, jest pro ni materielně a objektivně možné, což jest směrodatným. Není-li však pro stranu povinnou právně možné, jest zcela lhostejným, neboť pak se neměla strana povinná zavázati k plnění, které by jí vysazovalo nebezpečí, býti pro porušení práv osob třetích žalovánu.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Rekursnímu soudu jest přisvědčiti, že plnění, jehož se vymáhající strana na stěžovateli exekucí domáhá, není právně nemožným, a že tedy s tohoto hlediska nebylo by proti povolení exekuce závady (§ 7 ex. ř.). Jde však o to, zdali lze k vymožení tohoto plnění, totiž k vykonání činů, v napadeném usnesení blíže zmíněných, povolit, jak jest navrženo, exekuci podle §u 354 ex. ř., která jest přípustna jedině k vynucení činů, jež nemohou býti vykonány třetí osobu a jichž vykonání zároveň výlučně závisí na vůli dlužníkově. V tomto směru nelze odepřiti oprávněnosti vývodům stížnosti dovolací, jimiž přípustnost exekuce této napadá. Jde o to, by strana povinná, jak se k tomu zavázala, zazdila východ z bytu Josefa F-a a odstranila dřevěnou stavbu, na pozemku vymáhající strany zřízenou; činy tyto nelze, jak mezi stranami jest nesporno, provésti bez zásahu do práv Josefa F-a, jenž bytu i oné dřevěné stavby užívá, důsledkem čehož jest třeba k nim jeho souhlasu, který, nebude-li dobrovolně dán, musil by býti na něm vynucen pořadem práva. Kromě toho bylo by třeba, jak stěžovatel uvádí, i souhlasu farního úřadu. Není ovšem jisto, zda musilo by dojiti k odporu těchto třetích osob, nicméně již onen stav věci ukazuje k tomu, že nejde o činy, jichž vykonání by výlučně záviselo na vůli stěžovatele jako strany povinné, důsledkem čehož nelze tento pořad exekuce uznati přípustným, takže by, ježto vymáhající strana sama uznává exekuci podle §u 353 ex. ř. za nemístnou, jí zbýval jen nárok na náhradu interese podle §u 368 ex. ř.